

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 237/2013-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. V. K., Z., vo veci namietaného porušenia základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cpr 1/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. V. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2013 doručená sťažnosť JUDr. V. K., Z. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cpr 1/2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cpr 1/2012 konal okresný súd o žalobe sťažovateľa proti Slovenskému pozemkovému fondu o určenie „neplatnosti

výpovede“, pričom podľa tvrdenia sťažovateľa až z predvolania z 18. januára 2013 na pojednávanie sa mal dozvedieť, že v danej veci už nekoná okresný súd, ale koná Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cpr 6/2012. Uvedený postup okresného súdu, ktorý bez vyjadrenia sťažovateľa postúpil vec na ďalšie konanie Okresnému súdu Bratislava I, považuje sťažovateľ za taký, ktorý mal viesť k porušeniu jeho základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Svojou sťažnosťou sa domáham toho, že bolo porušené moje právo na konanie na zákonnom súde /sudcu/ a vo verejnom procese a že toto právo bolo obštrukciou Okresného súdu v Galante znemožnené čo som zistil z predvolania Okresného súdu Bratislava I č. k. 6Cpr 6/2012 - 18. 01. 2013.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd *„vydal nález, že boli moje ľudské práva porušené“*, a to bez konkretizácie konkrétnych práv, ako aj bez konkretizácie, akým postupom alebo rozhodnutím malo k ich porušeniu dôjsť.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu bolo preskúmanie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cpr 1/2012 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v súvislosti s napádaným postupom okresného súdu poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrana fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označeného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietaný postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cpr 1/2012, podľa zistenia ústavného súdu okresný súd z dôvodu svojej miestnej neprípustnosti podľa § 105 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) predmetnú vec postúpil 12. novembra 2012 na ďalšie konanie a rozhodnutie Okresnému súdu Bratislava I, ktorý vo veci koná pod sp. zn. 6 Cpr 6/2012. Ústavný súd tiež zistil, že podaním z 15. novembra 2012 sťažovateľ namietal miestnu nepríslušnosť Okresného súdu Bratislava I a podaním z 8. februára 2013 sťažovateľ „vzýval“ Okresný súd Bratislava I, aby vo veci nekonal do rozhodnutia ústavného súdu v predmetnej veci. Na základe uvedených podaní sťažovateľa Okresný súd Bratislava I vo veci už nariadené pojednávanie

na 12. február 2013 odročil na neurčito a na základe označeného návrhu sťažovateľa postúpil vec 13. februára 2013 na konanie o miestnej príslušnosti Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“). Krajský súd uznesením sp. zn. 4 NcC 9/2013 z 27. februára 2013 rozhodol, že mieste príslušným na konanie vo veci sťažovateľa je Okresný súd Bratislava I (rozhodnutie bolo Okresnému súdu Bratislava I doručené 13. marca 2013).

Podľa § 105 ods. 3 OSP ak súd, ktorému bola vec postúpená, s postúpením nesúhlasí, alebo účastník postúpenie namieta do 15 dní od doručenia upovedomenia o postúpení, predloží vec na rozhodnutie svojmu nadriadenému súdu; jeho rozhodnutím je viazaný aj súd, ktorému má byť vec podľa rozhodnutia nadriadeného súdu postúpená. Nadriadený súd rozhodne do 30 dní od predloženia veci.

Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ sa mohol a napokon sa podľa citovaného § 105 ods. 3 OSP aj domáhal zjednania nápravy pre neho nepriaznivých následkov postupu okresného súdu, čo sa týka otázky miestnej príslušnosti súdu oprávneného v jeho veci konať, pričom o tejto jeho námietke bol oprávnený rozhodnúť a aj rozhodol krajský súd.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ sa využitím jemu dostupných a Občianskym súdnym poriadkom priznaných prostriedkov mohol domáhať a aj sa domáhal zjednania nápravy namietaného postupu okresného súdu, ktorý z dôvodu svojej miestnej nepríslušnosti postúpil vec sťažovateľa na ďalšie konanie Okresnému súdu Bratislava I, a to v rámci kompetencií všeobecných súdov.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ sa mohol domôcť ochrany svojho práva, ktorého porušenie namieta aj v konaní pred ústavným súdom, už v konaní pred všeobecným súdom, ústavný súd s ohľadom na citované ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy (princíp subsidiarity) jeho sťažnosť už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Nad rámec uvedeného ústavný súd podotýka, že sťažnosť sťažovateľa mohla byť odmietnutá aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí na jej prerokovanie, pretože sťažovateľ v sťažnosti riadne neuviedol, čoho sa vo veci domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), t. j. v sťažnosti neuviedol petit. Avšak aj napriek uvedenému nedostatku ústavný súd v záujme presvedčivosti vlastnej rozhodovacej činnosti, za pomoci zistených skutočností, usúdiac (dedukujúc) z obsahu neúplného podania sťažovateľa podstatu jeho námietok, predmetné podanie sťažovateľa aj vecne posúdil a na základe toho rozhodol, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2013